

José Antonio Montero entrevista Joan "Chichi" Creus

Jugador de Bàsquet del TDK Manresa

Joan Creus s'ha convertit, als 42 anys, en un dels majors exemples per als esportistes espanyols d'aquest final de mil·lenni. La figura d'aquest jugador de bàsquet, llicenciat en Educació Física per l'INEFC de Barcelona, ha anat il·luminant-se amb major força a mesura que han passat els anys, un pas del temps que per a ell no existeix i que, pel contrari, li atorga, cada vegada més, un estil i una personalitat que li permeten ser, sens dubte, un dels millors esportistes de l'actualitat. La descripció de Joan Creus, que va complir 42 anys el passat 24 de novembre i fa 1,76 cms d'estatura, pocs la situarien en la persona de un basquetista d'elit. Però el que és cert és que aquest petit jugador ha estat, possiblement, el jugador més important del TDK Manresa, equip que recentment s'ha proclamat campió de la Lliga Professional de Bàsquet. Un èxit històric i que en els últims quaranta dos anys només havien aconseguit tres equips, el Real Madrid, el Barça i el Joventut de Badalona.

Joan Creus, nascut a Ripollet, ha desenvolupat la seva dilatada carrera esportiva sempre en equips catalans. Es va formar en el planter de l'equip de la seva ciutat i l'any 1975 va passar a l'Hospitalet, des d'on va donar el salt al CB Granollers, el club en el qual durant més anys, encara que en diferents etapes, ha transcorregut la seva carrera. "Chichi" com tots l'anomenen, va jugar al FC Barcelona les temporades 80-81 i la 81-82, on va guanyar una Lliga i dues Copes del Rei. La temporada 93-94, ja amb 37 anys, recalà en el TDK Manresa, equip que ha dut a conquerir una Copa del Rei, l'any 1996 i la Lliga ACB aquest any; els dos majors èxits d'aquest modest club del Bages.

J.A. Montero *Des de quan practiques bàsquet i quan et vas donar compte que podies ser un bon jugador?*

J. Creus Vaig començar a jugar als set anys i recordo que era molt normalet, no destacava massa i sempre tenia jugadors per davant meu. Va ser a partir dels quinze anys quan vaig explotar i vaig adonar-me de les meves possibilitats en aquest esport.

J.A.M. *Com s'explica que portis tants anys jugant sense pràcticament lesionar-te?*

J.C. No tinc cap explicació, però el que sí és cert és que he jugat més de cinc-cents partits consecutius. Intento cuidar-me bastant, encara que tampoc faig una vida absolutament estricta. No em privo de res, però tracto de fer sempre el mateix: M'entreno sempre al màxim i en els períodes de vacances faig una altra sèrie d'activitats esportives per mantenir-me i, sobretot, per divertir-me. Suposo que la sort també ha influït una mica...

J.A.M. *Hi ha alguna fórmula màgica perquè, a la teva edat, mantinguis la vitalitat i energia de què fas gala?*

J.C. No en tinc ni idea. Ja et dic, porto una vida normal, sense excessos però sense privar-me de res. Em mantinc sempre amb certa activitat, encara que també és cert que, per damunt de tot, estimo el bàsquet amb bogeria.

J.A.M. *Com son les teves relacions amb companys d'equip vint anys més joves que tu?*

J.C. Perfectes. Sempre intento adaptar-me a ells. iSón majoria! (somriures...) Em considero un xaval, amb un DNI una miqueta alt, això sí... No, seriosament, l'important no és l'edat sinó com se sent un mateix, i jo sóc capaç d'entendre perfectament les noves generacions. Moltes vegades venen a demanar-me consell i els contesto que no en ni tinc idea i que sóc més jove que ells.

J.A.M. *"Chichi", portes més de vint anys jugant al bàsquet. Quines diferències trobes entre el bàsquet actual i el que es practicava en els teus inicis?*

J.C. A nivell tàctic en trobo moltes. Abans no es preparaven els partits, no es feia servir el video i tampoc

no es feia un seguiment dels equips rivals. Això representava que es podien fer més variants tàctiques (d'equip i personals). La intuïció era molt important. Actualment tot això ha canviat i estem en l'època de la tecnologia. Tots els equips i jugadors es coneixen a la perfecció, els partits semblen partides d'escacs. No es pot improvisar, no hi ha creativitat, intuïció personal, etc... per això crec que per al públic és més avorrit. A nivell dels jugadors, has d'espavilar-te més per buscar els punts dèbils de l'oponent.

J.A.M. *És imprescindible un bon ambient en el vestuari per assolir grans èxits?*

J.C. Absolutament necessari en els esports d'equip. Males dinàmiques de convivència sempre poden capgirar l'aspecte esportiu. Sembla una ximpleria, però no ho és. Sempre és millor llançar missatges positius –per exemple, quan un company et fa una passada dolenta– que posar mala cara... És molt important tenir cura d'aquests detalls perquè no t'arruïnin la temporada.

J.A.M. *Recentment has tornat a ser campió de Lliga, disset anys després del teu primer títol. Has tingut les mateixes sensacions?*

J.C. El valor del títol és el mateix. Ara bé, aconseguir-ho als 42 anys és la *repera*! En primer lloc, perquè és el premi a un projecte que es va iniciar fa uns 4 o 5 anys; en segon lloc, perquè no és el mateix que ho aconseguí el TDK –que mai no havia estat campió– que el Barça; en tercer lloc, perquè el pressupost del TDK és dels més baixos del bàsquet espanyol i, per últim, i a títol individual, no és el mateix ser campió sent una peça valorada i important dins de l'equip que tenir un rol molt secundari com el que jo vaig tenir quan vaig ser campió amb el Barça.

J.A.M. *Què va suposar per tu ser nomenat MVP de la final?*

J.C. Ho considero una propina excessivament generosa. Crec que el MVP va ser tot l'equip i que, per la meva edat i la meva experiència i com que només se'l podien donar a una persona, me'l varen concedir a mi, encara que, repeteixo, el veritable MVP és el TDK.

J.A.M. *Com veus la situació del nostre bàsquet actualment?*

J.C. Continuarà sent el segon esport a Espanya. Tanmateix, pel que fa als jugadors joves, cada vegada tindran menys oportunitats, ja que l'actual marc laboral –Llei Bosman– fa que es fitxin molts jugadors estrangers, la qual cosa comporta que l'esport de base s'abandoni a poc a poc.

J.A.M. *Quins consells donaries a aquests joves jugadors?*

J.C. En primer lloc, que facin el que ells vulguin fer, ja que si és així, ja tenen molt d'aconseguit. No deixar-se dur per la influència mediàtica, familiar, social, econòmica, etc. A partir d'aquí, poc a poc, marcar-se objectius sense la pressió d'haver d'assolir-los ràpidament. I no pensar mai que se s'arribarà a ser una estrella. Això arriba si ha d'arribar.

J.A.M. *Tu que ets llicenciat per l'INEFC, quins records tens?*

J.C. Bé, d'allò ja fa molt de temps... Jo em vaig decidir a estudiar a l'INEFC perquè l'esport és la meua vida i ho tinc molt clar que quan deixi de jugar vull continuar lligat a l'esport i, evidentment, l'opció era estudiar a l'INEFC. Estic orgullós d'això i els meus records són haver passat una de les millors etapes de la meua vida.

J.A.M. *Parlem del tema d'actualitat relacionat amb l'esport, quina opinió tens del moviment pro seleccions catalanes?*

J.C. D'entrada, crec que als esportistes se'ls està "collant" molt. Estan pressionats amb el tema. En primer lloc, és una qüestió política i jurídica i no em pronunciaré fins que cada partit polític es pronunciï públicament, cosa que no han fet. Jo donaré suport a les alternatives que hi hagi (legislatives) perquè tirin endavant. Encara n'hi ha per temps...

J.A.M. *Com a esportista en actiu, què se sent en rebre la més alta distinció per part del CIO?*

J.C. Estic molt content i feliç, ja que aquesta condecoració és molt difícil d'aconseguir per part dels esportistes. En canvi, la majoria de polítics que s'han dedicat a l'esport la tenen. Per això la valoro, a més a més perquè premien la meua trajectòria i no un fet puntual, la qual cosa em sembla molt més important.

J.A.M. *Per acabar, com veus l'actual TDK?*

J.C. El futur immediat, sobretot en la Lliga Europea, és bastant dolent ja que ens queden dos partits de la primera fase i només jugarem amb un americà. En la segona fase, amb el nou americà, s'obren noves expectatives. A veure que podem fer... som més optimistes.

QÜESTIONARI

- Coneixes la lletra de "Els Segadors"?: *Tota, no.*
- Ciutat espanyola: *Granada, San Sebastián.*
- Ciutat catalana: *Girona.*
- Escriptor/a: *John Kennedy Toole.*
- Menjar: *Menjar de temporada (per exemple, bolets) i ous ferrats.*
- Beatles o Rolling Stones?: *Rolling Stones.*
- Què t'hagués agradat ser, de no haver jugat al bàsquet?: *Ciclista o atleta.*
- Una pel·lícula: *"Desmontando a Harry".*
- Actor: *Woody Allen.*
- Cançó: *"Angie", dels Stones.*
- Vacances: *Muntanya.*
- Millor record esportiu: *La meva trajectòria.*
- Pitjor record esportiu: *La desaparició del Granollers de bàsquet.*